

תת"ע 3791/02/15 - מדינת ישראל נגד אמיר טל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 3791-02-15 מדינת ישראל נ' אמיר עמנואל טל
תיק חיזוני: 38110497278

בפני כבוד השופטת נועה חקלאי
מ雅思ימה מדינת ישראל
נגד אמיר טל
נאשם

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי זכיתי את הנאשם.

ולhalbן הנימוקים:

רקע:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של אי צוית לTIMEROR 302 (timeror עצור).

כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 14/12/20 (שבת) בשעה 09:50 נהג הנאשם ברכב בצומת גן יבנה כביש חצ/or ביצרון. נטען כי הנאשם לא עצר את רכבו לפני קו העצירה וזאת בגין לתקנות 22(א) ו- 64(ד) לתקנות התעבורה.

ביום 15/07/12, כפר הנאשם במיחס לו, ציין כי צוית להוראות התמרור ועצר את רכבו. כן כפר בחוקיות התמרור ובתקנותיו.

ביום 15/11/15, נשמעו הראיות בתיק.

הראיות:

עמוד 1

מטעם התייעזה העידו שני עדים:

ע"ת 1, המתנדב עמוס דגן, באמצעותו הוגש ת/1.

בת/1 ציין דגן בקצרה כי במקום קיימ תמרור עצור וקו עצירה, ציין כי ראה בבירור את ביצוע העבירה וכי היה בקשר עין רצוף עם הנאשם מרגע ביצוע העבירה ועד לרגע שנעצר.

בדברי הנהג ציין: "אני עו"ד - אני לא זוכר אם עצרתי", ציין שהנאשם סירב לחתום על תגובתו.

בחקירותו הנגדית בבית המשפט אישר דגן שאינו זוכר דבר מהairoע מעבר לכתוב.

מרבית עדותו של העד הייתה על אופן האכיפה במקום בדרך כלל ולא ביחס למקרה הספציפי אותו לא זכר.

כך למשל לא זכר דגן היכן נעצר הנאשם, לא זכר מי סימן לנאשם לעצור, לא זכר אם נסע אחרי הנאשם לעצרו, לא זכר אם במקורה הספציפי זהה בדק את קו העצירה לפני תחילת האכיפה, לא זכר איפה עמד בעת האכיפה, ציין שבמקום בו הוא עומד הוא לא רואה את קו העצירה אך כן רואה את התמרור, לא זכר אם כתב את הדוח בתוקן הנידית או מחוץ לנידית, אם לפניו רכבו של הנאשם היי רכבים נוספים אם לאו, לא זכר מה עשה השותף שלו באותו איזור, אם ראה את העבירה או שטיפל ברכב אחר למרות שבתשובה שנשאל לפני כן ענה כי הוא תמיד מודוא שגם הוא וגם השותף ראו את העבירה, לא זכר אם קרה משהו חריג באיזור - הסיק שלא היה חריג, אחרת לא היה כותב בדו"ח שהנאשם הוא נורטטיבי כפי שכתב. כשנשאל אם יכול להיות שבעקבות דין ודברים הנאשם עוכב לתחנת המשטרה לחקירה השיב כי לא נראה לו כך.

שנשאל דגן אם יתכן שנוצר קשר עם "001" והזמנה למקום נידית, השיב כי הוא לא זכר שהיה אי פעם דבר כזה במשך 17 שנה שהוא מתנדב.

הוא לא זכר אם הנהג העלייב אותו או הפריע לו בתפקיד.

עד תביעה 2 המתנדב דוד גרוסמן.

מהחר שלא היה בידי ב"כ המאשימה כל מסמך שנערך על יד גרוסמן, היא וויתה על עדותו אך הוא זומן לדון העדים בשל בקשתו של ב"כ הנאשם לחקרו בחקירה נגדית.

גרוסמן, אף הוא, לא זכר את האיזור, לדבריו עצם העובדה שהוא שמו מצוין על גבי הדוח שרשם המתנדב דגן מלמדת על כך שהוא ערך מזכיר בגין הארץ.

המצור לא היה בידי המאשימה ולא הוגש לבית המשפט.

גרוסמן לא זכר דבר מהairoע. ציין כי הוא ודגן רושמים דוח "כשאנו רואים את העבירה שנינו ביחד".

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ואשותו.

לדברי הנאשם נהג ברכב כשאשתו ובנו עימו ברכב. يوم שבת. חג החנוכה.

עמוד 2

לדבריו עצר לפניו קו העצירה, גלש, הסתכל ימינה, עצרשוב, הסתכל והחל בפניהם. לאחר שהחל בנסיעה הבחן ברכב שיצא מאחוריו עירימת גזם ואנשים מנפנפים לו מחלון הרכב עם שתי ידיים. לדבריו סבר לתומו שקרה להם משהו והם זקוקים לעזרה, הוא לא הבחן בניידת. לטענותו המתנדבים עמדו למרחק של כמעט 100 מטר (קו אוויר) מהמצומת, כשנתווך צמיחה ועירימת גזם ענקית. הוא נעצר בסמוך למתרדבים.

על פי עדותם, דגן הגיע אליו לרכב, שאל אותו אם יודע מדו"ע נעצר וכשהשיב בשלילה דגן אמר לו שהוא לא עצר בעצור והוא השיב מיד שכן עצר.

כך גם אשתו טענה מיד שכן עצר.

לדבריו דגן הלה לנידת, חזר אחריו מספר דקotas עם דו"ח וביקש ממנו לחתום.

לדבריו כשראה את מה שכתב בדברי הנהג אמר לדגן שהוא לא אמר את מה שנרשם בתגובהו, אלא שאמր לו שעצר עצרה מוחלטת.

כשדגן עמד על כך שזו התגובה שנאמרה, אף אשתו של הנאשם אמרה לדגן שהוא לא אמר זאת.

בשלב זה יצא הנאשם מהרכב והלה עבר לנידת, פנה אל המתנדב השני - גروسמן, ושאל אותו אם הבחן באירוע. לדבריו גROSMAN אמר לו שלא ראה כלום והוא לא יודע. הנאשם ניגש אל דגן, ביקש ממנו לתקן את מה שכתב בדברי הנהג וביקש לרשום בדיקות את מה שאמר. דגן סרב לתקן ואמר לו שהוא יכול "ללכת מפה".

הנאשם אמר לאשתו "שהעלוב לא רוצה לתקן את הדו"ח, עלוב הנפש, ולרשום את מה שאמרתי".

לדבריו לאחר שאמר לאשתו את הדברים הללו, דגן - אשר שמע את הדברים שנאמרו, נעמד ביןו לבין אשתו זקף את חזזה, פניו האדים והוא חבט בבטנו של הנאשם ודרש ממנו התנצלות. הנאשם הרים ידיים כלפי מעלה וביקש מהאות שתהתקשר לו - "100" וזמן דחווף נידת.

לדבריו אשתו התקשרה לו - "100" הזמינה נידת וטענה ששוטר חובט בבעלה בבטן.

תיק 2 דקotas הגיעו נידת. אחריו מספר דקotas נדרש הנאשם לעלות לנידת מאחוריה, כמו עוצר.

לדבריו, שאל את השוטר באיזה סמכות מעכבים אותו ולא ענה. אשתו נכנסה להיסטוריית בכי, בנו הקטן אף הוא "איבד את הצפון", הנאשם הובל בנידת לתחנת קריית מלאכי כשהנידת נסעת במהירות מאוד גבואה, לדבריו 130 Km\ש. אשתו דולקת אחריהם ברכbam הפרטי.

לדבריו התייחסו אליו בתחנה כל מחבל, אחרי 40 דקotas שהוא ישב בחדר החקירות והסתכל על כניסה אל החדר סגן מפקד התחנה, הנאשם שאל אותו "למה אתה מחזק אותה פה בלי סיבה?" סגן המפקד חייר אליו והלך.

לדבריו מחוץ לחדר השוטרים התבדרו שהם "דףקו" עורק דין, זאת סיפה לו אשתו אשר שמעה את השיחה בין השוטרים ואת החוקוקים.

לדבריו בתחנה נחקר תחת אזהרה וביצעו לו הطبעה וזיהוי. לדבריו הוא היה ב"שוק" כפי שלא היה בחיו. לדבריו, חקרו אותו ואחר מכן הגיעו גם את אשתו, גבו ממנה עדות. האירוע אשר התחיל בשעה 10:00 הסתיים בשעה 17:00.

לדבריו הוא היה כל כך בהלם מהarium ששבוע לאחר מכן לא יכול היה לדבר על זה.

הנאשם הגיש תלונה במח"ש ונמסר לו שיזמנו אותו ומאז לא זומן ולא קרה דבר.

על פי עדותו לפני כ - 5 חודשים התקשרה אליו מישיה שקשורה להליך הפלילי ושלהו לו הודעה למועדם בשירות המבחן (נ/5).

בחקירה הנגדית לשאלת התובעת אם האירע התפתח כפי שהתרחש ממשום שקרה למבחן "עלוב נפש" ציין כי ביקש מהמתנדב בצוරה היכי יפה ואדיבנה לתקן את הדברים שאמר כפי שנרשמו בדברי הנהג ולאחר שסרב, פנה אל אשתו והמלחים "עלוב נפש" נאמרו אל אשתו.

לדבריו בנגוד לעדות המתנדב אשר ציין שהוא לא מרכיב משקפים טען הנאשם כי למבחן אין משקפים אשר היו תלויות על צווארו.

מטעם ההגנה העידה אף אשת הנאשם הגב' טל ניקיטה מיכאלה.

אף היא צינה שבולה עצר לפני קו העצירה, צינה שהמשטרה הגיעה למקום עם עצים גדולים וצמיחה גדולה היה שם לדבריה מקום סגור עם גדר ברזל, אף היא צינה שהשוטר שאל אותו אם הם יודעים למה הוא עצר אותם ושניהם השיבו שלא. לדבריה השוטר בקש את המסמכים חזר לנידית ושב אליהם כעבור מספר דקות עם דוח בידו, אישרה שהדברים שנרשמו מפי בעלה לא נאמרו על ידו, לדבריה הדברים "התגללו", השוטר מאד התעצבן, רעד כלו, נהיה אדום, והדגימה לבית המשפט איך הוא נתן אגרוף לבעלה עם היד כשהוא אומר לו "אתה חצוף" ואמר לבעלה להיכנס לנידית.

לדבריה היא התקשרה למשטרה ואמרה למשטרה שהשוטרים מאימימים על בעלה.

לדבריה לקחו את בעלה בנידית, היא נסעה אחריו בוכה, הילד באותו בוכה, הילך באהנו, לא הבינה את הבינה מה הסיטואציה, הם הגיעו לתחנת המשטרה, המתינו כמה שעות, לדבריה השוטרים התורנים שהו שם בתחנה, מחוץ לחדר החקירה, צחקו על בעלה, עשו מהם צחוק, אמרו "תפסת דג שמן", לדבריה היא ישבה שם עם הילד ושמעה את זה. לאחר שבולה יצא מחדר החקירה לקחו אותה לחדר החקירה, היא נחקרה, הרגישה מאוד מושפלת.

בחקירה הנגדית לשאלת התובעת היא אישרה כי בעלה אמר לה "העלוב נפש זה לא רוצה לתקן לי את הדוח".

מטעם ההגנה הוגשו מספר מוצגים בהם נ/1 - נ/4 תמונות מהן ניתן לראות את התמורה, את אישור האכיפה עם הגэм, את העצים.

cn הוגש נ/5 שכותרתו "הודעה למועדם לתוכנית לשירות המבחן", מסמך אשר נכתב על ידי סגן ראש שלוחת רחובות ענף תביעות מחוז מרכז.

מהמסמך עולה כי הוגשה תלונה נגד הנאשם אשר נחשד בהעלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר.

כותבת סגן ראש שלוחת במסמך האמור כי עת הודיע המתנדב דגן לנאשם שהוא בחזקת מעוכב, וכי עליו להתלוות לתחנת המשטרה, הוא סרב לעשות כן והמתנדב העזיק למקום נידית משטרה נוספת. גרסה אשר לא בא ذכרה בעדוות

של עד התביעה דגון, אשר לא זכר כלל את ההתרחשויות.

דין והכרעה

אין חולק שגורסת המאשימה חסירה באופן ממשוני ביותר.

ראיות רבות לא הובאו בפני בית המשפט:

ניתן ללמידה מכתבה של סגן ראש שלוחת רחובות, ענף תביעות, מחוז מרכז (נ/5) כי בקשר לאיור זה נאספו ראיות נוספות תלונה שהוגשה נגד הנאשם.

ניתן ללמידה מעודתו של ע"ת 2, המתנדב גרוסמן, שכפי הנראה נערך מזכיר על ידו, אשר לא הוציא.

ניתן ללמידה כי למקום הזמנה נידית נוספת - אשר נעלה זכרה מחומר הראיות.

ניתן ללמידה מעדויות ההגנה כי הנאשם עובך לתחנת המשטרה וכי הוא כמו גם אשטו נחקרו בתחנה.

כל חומר החקירה האמור, לא היה בתיק החקירה בעניינו של הנאשם ולא ניתנה לו זכות עיון בחומר זה.

הגם שהתרחשויות שאירעה לאחר סיום רישום הדוח, אין בה כדי לשפוך או על עצם השאלה שבמחלוקת בתיק זה - קרי, האם הנאשם צוית להוראת התמורה, עדין קיימת החובה להביא לידיות ההגנה ולהעמיד לעוננה, את כל חומר החקירה שנאסף, יוכל והיה בחומר זה כדי להשפיע על מהימנות העדים.

לא זו אף זו, העובדה שע"ת 2, המתנדב גרוסמן לא רשם מזכיר בגין האירוע, או שכן רשם מזכיר (כפי שסביר בעודתו) אשר נעדר זכרו מתיק החקירה, נוגע ממש ללב המחלוקת בתיק זה.

ראו דבריו של כב' הש' בן יוסף בעפ"ת (תל-אביב-יפו) 34653-04-13 - דרור בר נ' מדינת ישראל, תק-מה 2013(2),
(02/05/2013)6931

"חומר ברישום של שוטרים לצרכים לרשותם את שהם רואים או שומעים בעניין פועלם של בריית משפט מביא אותם ללמידה שאין חובה לרשותם כל דבר בחקירה או באירוע גם בעניינים חשובים יותר, כבדים יותר והעלמת עין בהתעלמות מהצורך לקיים חקירה ראוייה ולהסתפק בראיה מספקת שלעולם אינה מספקת בנסיבות כבמקרה שלנו, עלולה להביא לעיוות דין שהם ישי להיזהר...."

(ראו גם עפ"ת(תל אביב) 11-12-13875 שkop נ. מ"ו).

"יאמר כבר עתה, לא התרשםתי כי עדותו של המתנדב דן "מראשית ועד סופה שקר" כפי שטען הנאשם, עם זאת, בהחלט לא ניתן להתעלם מהביקורתם הרבם בעדותו, מהעובדה שהוא לא זכר דבר וחצי דבר מהairou, למעט מהשרם.

הרישום שערך הינו דל ולא ניתן להשתתף עליו הרשעה.

חסרה התייחסות לעניינים מהותיים הנדרשים לצורך הרשעה בתיק, לרבות מקום העמידה שלו, מקום העצירה של הרכב, מי עצר את הרכב, מי ראה את קו העצירה, האם לפני הרכב הנאשם היו רכבים נוספים שהיו בעצירה ועוד.

ダン לא זכר דבר מהairou שארע לאחר רישום הדוח אף בדו"ח רשם כי התרשם מהנאשם כאדם נורטטיבי לדבריו אילו היה מפתחת סכוך היה רושם זאת.

לפי עדותו מעולם לא הזמן נידת במשך 17 שנים התנדבותו בעוד מהמסמך נ/5, רשות שלכאורה נאלץ להזעיק נידת נוספת וזאת בנגדו לעדותו בפניי כי לא עשה כן בכל שנותיו.

בניגוד לראיות הتبיעה, גרסת ההגנה הוצגה בארכיות ובפירוט רב.

עדוי הגנה - הנאשם ואשתו הותרו עלי רושם אמין ומהימן, עדויותיהם לא נסתרו, תאמו זו לזה ואף קיבלו חיזוק בתמונות ובמסמכים שהוגשו על ידם ובפרט במסמך נ/5 אשר נערך על ידי המאשימה וממנו עולה כי לאיור נשוא הדו"ח היה המשך מהותי בתקנת המשפט כפי שהיעדו עדוי הגנה.

די בכל האמור לעיל כדי להביא לזכינו של הנאשם.

עם זאת, מצאתי להתייחס אף לשאלת חוקיות התמורה.

הנאשם כפר בתקינותו וחוקיותו של התמורה.

המאשימה לא הגישהشرط או סקיצה מהם ניתן ללמוד על מבנה הצומת, על מיקומו של התמורה ועל מיקומו של קו העצירה.

דווקא ההגנה היא זו שהגישה לבית המשפט תמונות ביחס למבנה הצומת.

הסתכלתי בתמונות. אינני משוכנעת כי מהתמונה אשר הוצגו בפניי ניתן לקבוע באופן חד משמעי היכן מוקם התמרור ביחס לצומת, היכן מוקם קו העצירה ביחס לצומת והיכן מוקם התמרור ביחס לקו העצירה.

מהתמונה אשר הוגשה נ/1, לא ניתן להבחן כלל בקייםו של קו העצירה לפני הכניסה לצומת לכלי הרכב אשר פונים שמאליה בצומת (כפי שפונה הנאשם). ספק בעיני אם קיים קו העצירה בנתיב המיעוד לפונים שמאליה.

בתמונה אשר הוגשה נ/4, עולה הרושם כי קו העצירה אשר מתועד בתמונה משורט על הכביש רק על הנתיב המיעוד לפונים ימינה ולא משורט על הנתיב המיעוד לפונים שמאליה.

כך גם נראה שהتمرור מוצב במקום מעבר למקום שבו התפצלו הנתיבים לפניה ימינה ולפניה שמאליה, כשהוא מוקם במקום בו הנתיב מיעוד לפניה ימינה בלבד וכן ספק רב אם הוא חל על כלי הרכב הפונים שמאליה.

התרשמות זאת מתחזקת בעדותם של עד תביעה 1, המתנדב דגן, אשר בעצמו מצין בעמוד 4 שורה 34 לפרטוקול: "התמרור נמצא לצד הדרך כאשר מסתובבים ימינה לכיוון בסיס חצור וקו העצירה קצף לפניו".

אף אני התרשםתי כי התמרור נמצא לצד הדרך כאשר מסתובבים ימינה ובנסיבות אלו, ספק רב אם הוראותו חלה על הפונים שמאליה.

בכל אופן, מהנתונים שהוצגופני לא ניתן לקבוע נחיצות כי הוא חל על הפונים שמאליה.

זאת ועוד בנויגוד לעדותם של דגן, כפי שצוטטה לעיל, עיון בתמונה נ/4 הותיר בי הרושם כי קו העצירה מציר אחריו התמרור ולא לפניו שכן בתמונה ניתן להבחן בקו העצירה ובצומת אך לא ניתן להבחן שכי הינה הינה מוקם בסמן לפני קו העצירה.

לאור כל האמור, בשל העדר נתונים ביחס לקייםו של קו העצירה, מיקומו, ומיקום התמרור לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק כי היה על הנאשם צית להוראת התמרור עת פנה שמאליה בצומת.

גם בכך היה די כדי להביא לזכותו של הנאשם.

סוף דבר

אין לו לבית המשפט אלא מה שבא בפניו.

משפט פלילי לפניינו לכל דבר ועניין ועל התביעה להרים את נטל הראה המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר ולא היא בענייננו.

לאור האמור, מצאתי לזכות הנאשם, ولو מחלוקת הספק.

בשולי הדברים, ולאור התוצאה אליו הגיעו, לא מצאתי להתייחס בהכרעת הדיון, להתנהלות המתנדבים והיחידה החקירת כלפי הנאשם כפי שעולה מעדותו ומעודות אשתו, שכן עניין זה עליה אף בשלב פרשת ההגנה, ועודי ההגנה לא נשאלו על כך. עניין זה ראוי שיתברר בערכאות הרלוונטיות (מח"ש או במסגרת ההליך הפלילי שנפתח בגין האරוע).

המציאות תשליך העתק מהכרעת הדיון לצדים.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ו, 29 נובמבר 2015, בהעדך
הצדדים.